

Het vliegpak en de kever

De Duitsers blokkeerden voedseltransporten. Het was uit met eten dat aan de deur gebracht werd en de rekken bij Eugène Crêvecoeur waren zo goed als leeg. Mensen kookten eindeloos soep van hetzelfde bot en stoofden de kat van de buren als konijn. Ze maakten saus van uien en kaantjes, bruine krokante restjes van varkensvet die bij het maken van smout aan de rand van de pan bleven kleven. Die kaantjessaus goten ze over de aardappelen.

De lange, smalle tuin van Henricus stond vol aardappelen. Hij was met zijn fiets naar Nederland gereden om pootaardappeltjes te kopen en die gedijsden wonderwel in de Deurnese achtertuin en zorgden voor volle aardappelmanden.

Het was beter dan honger lijden, maar de aardappelen met kaantjessaus kwamen Henricus en Hortense de oren uit.

En er vielen meer magen te vullen ten huize Van Herwegen. De nicht van Henricus en haar man waren én communist én hadden sporen van zigeunerbloed. Ze waren zo goed als vogelvrij verklaard en de Duitsers joegen op hen.

Mensen onderdak bieden die gezocht werden, was ten strengste verboden, maar toch hadden Hortense en Henricus hun kelder beschikbaar gesteld. Dat sierde hen. Ze zouden op het einde van de oorlog dan ook een eresaluut aan hun voordeur krijgen.

Toch brak deze dappere daad hen met momenten zuur op. De logeer-

partij duurde veel langer dan verwacht en de geheime gasten liepen Hortense voor de voeten als ze 's avonds de kelder uitkwamen nadat de *draperieën* potdicht waren geschoven zodat ze niet verraden werden. Bovendien hadden de kelderbewoners geen rantsoenbonnen. Hun eten moest van de bonnen van de Van Herrewegens komen. Met die bonnen konden ze eten en andere spullen kopen zoals zeep, schoenen en fietsbanden. De rantsoenen per persoon waren ronduit karig en er moesten nu vijf monden gevuld worden in plaats van drie. Tot overmaat van ramp was de tweede aardappeloogst van Henricus een regelrechte catastrofe. Een plaag van coloradokevers had de aardappeloogst in de achtertuin totaal vernield.

14

Henri was niet weg te slaan van tussen de opgevreten aardappelplanten. Hij liet de kevers over zijn kleuterhanden kruipen en kon maar niet geloven dat zulke schone bestjes zoveel kwaad deden. De bruine en witte streepjes op hun schild waren dezelfde streepjes als op de bloes van tante Ida.

Tante Ida had ook een bloes met sterren op. Henri vroeg zich af of er kevers waren met schilden vol sterren. Hij hoopte van wel.

Een keer per week kon Hortense een ei bemachtigen. De kelderbewoners keken gretig naar het ei, maar Henri's moeder kwam fel uit de hoek. 'Ge moogt al blij zijn dat ge een dak boven uwen kop hebt,' gromde ze. 'Dat ei is voor onzen Henri en voor niemand anders. Hij moet nog groeien.'

En zo smulde Henri tijdens de oorlog elke week van een kakelvers ei.

Henri was blij met de komst van de keldergasten.

Hortense had hem verteld van Roodkapje, de Gelaarsde Kat en Sneeuwwitje.

‘Sneeuwwitje met haar schoon wit velleke en haar zwart haar. Nog zwarter dan den antraciet in de kolenkit.’

Eerst vond Henri dat de vrouw in de kelder op Sneeuwwitje leek. Ze had ook een wit velleke en pikzwart haar.

Na een paar dagen bedacht Henri dat ze wel eens Sneeuwwitje zou kunnen *zijn*. Ze droeg geen prinsessenjurk omdat de boze heks haar niet zou vinden en daarom had ze zich natuurlijk verborgen in de kelder. En misschien was Henri ook niet echt het kind van zijn moeder en vader, maar een prins waarmee Sneeuwwitje ging trouwen. Zijn driewieler was zijn ros en Henri galoppeerde dapper door het huis.

Moe van zijn prinselijke rit kroop hij bij Sneeuwwitje op schoot. Hij legde zijn hoofd tegen de zachte prinsessenborsten.

Sneeuwwitje duwde de prins weg en zette hem op de grond.

‘Rij nog een beetje met uw veloke,’ zei ze bits.

‘Ik ben een prins,’ zei de verlegen Henri zacht. ‘Mijn veloke is mijn paard en ik wil met u trouwen.’

‘Trouwen? Daar zijt ge veel te klein voor,’ antwoordde Sneeuwwitje bot.

‘Ik zal groeien,’ sputterde Henri en hij klom voorzichtig weer op haar schoot.

Sneeuwwitje had geen prins nodig. Ze had al een man. Maar Henri klampte zich aan haar vast.

Sneeuwwitje werd bokkig.